

Vi har jo med stor tilfredshed noteret os, at statsministeren vel også som formand for Venstre har udtrykt sig mere skeptisk om tyrkisk medlemskab af EU, end vi i hvert fald har set tidligere i statsministerperioden. Nu er statsministeren måske mere på linje med det, han mente, før han blev statsminister. Det er jo godt.

Kl. 10.50

Alligevel har vi set, at optagelsesforhandlingerne med Tyrkiet er startet her i mandags. Det, vi ikke rigtig kan få til at hænge sammen, er, at man på den ene side vil være med til reelt at skabe en debat om, hvorvidt Tyrkiet skal være medlem af EU – hvad vi jo bestemt ikke mener at Tyrkiet skal – men en reel debat i befolkningen om, hvorvidt Tyrkiet skal være med eller ej, samtidig med at man så altså kan igangsætte forhandlinger med Tyrkiet om medlemskab. Det er jo et dobbeltspil.

Var det ikke bedre, var det ikke mere ærligt også over for Tyrkiet at sige tingene, som de er, nemlig at Tyrkiet selvfølgelig ikke hører hjemme i EU, og så én gang for alle få udviklet en anden form for samarbejde mellem EU og Tyrkiet?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Kristian Thulesen Dahl ved jo godt, at der nu er igangsat en proces i EU med forhandlinger mellem EU og Tyrkiet. Hvor de forhandlinger ender, er der ingen der ved. Det, vi ved, er, at skal Tyrkiet optages i EU, så kræver det, at de selv opfylder alle betingelser, og det kræver også, jævnfør Københavnskriterierne – og det er der sådan set ikke noget nyt i – at EU også er klar til at kunne optage Tyrkiet som medlem. Og det er det jeg opfatter statsministeren har sagt, og det er der sådan set ikke så meget nyt i, fordi Københavnskriterierne er rimelig klare på det her område.

Men nu er der altså sat en proces i gang, og så må vi jo se, i hvilken retning den udvikler i de kommende år. Jeg synes, det ville være forkert at stå her i dag og forudskikke, hvordan de forhandlinger forløber, og hvordan udviklingen i øvrigt går i Tyrkiet. Det, jeg kan konstatere, er, at det Tyrkiet, vi kender i dag, ingenlunde opfylder betingelserne for at kunne få medlemskab af EU-kredsen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det virker som sådan et abespil. Det virker, som om mange iblandt EU-landene i dag godt er klar

over, at det ville være tåbeligt at tage Tyrkiet med som EU-medlem, og så flyttes aben sådan lidt rundt. Hvem skal så tage beten og sige åbent og ærligt til tyrkerne: I bliver ikke medlem af EU? Franskmandene har barslet med, at de vil holde en folkeafstemning som indikation af, at de nok egentlig helst ikke vil have tyrkerne med. Der har været diskussioner i andre lande, også her i Danmark, om det, hvor vi altså har en statsminister, der synes jeg, bedre end tidligere i sin statsministerperiode nu har udtrykt større skepsis om tyrkisk medlemskab.

Men handler det her ikke i bund og grund om at være ærlige i politik, også i international politik, og lade være med at foregøgle tyrkerne, at de skal være medlem af EU, og så at få det sagt? For risikerer vi ikke med det spor, som hr. Jens Rohde taler for, at det i virkeligheden griber om sig, så det ene skridt tager det andet, som tager det næste og tager det næste, og pludselig er Tyrkiet medlem af EU, selv om vi egentlig alle sammen gik rundt og sagde, at de da nok aldrig bliver det, for det vil vi da egentlig ikke rigtig have, vil vi?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det vil jeg ikke engang tage stilling til – den sidste konklusion, som står helt for hr. Kristian Thulesen Dahls egen regning. Det afhænger fuldstændig af, hvad det er for et Tyrkiet, vi snakker om, og der siger jeg, at det Tyrkiet, vi kender i dag, ikke hører hjemme i EU. Men der er ingen, der ved, hvordan det Tyrkiet, der er om 5, 10, 15 år måske 20 år, ser ud. Der er ingen, der ved, hvor hurtig en reformproces de kan sætte i gang. Det er det jo meget vanskeligt at sige noget om.

I politik er det også sådan, og det ved hr. Kristian Thulesen Dahl jo også, at der må man vedstå sig arv og gæld. Og så må man selv finde ud af, hvad man mener, at den beslutning, der blev truffet i Helsinki, tror jeg, det var, blandt EU's topledere i 1999, rent faktisk åbnede for på det her område.

Hvis man skal være en troværdig spiller og partner på den internationale scene, er man også nødt til at gå ind i sådan nogle forhandlinger og i sådan et forløb med et åbent sind. Det er det, jeg opfatter at statsministeren gør, hvor der ikke er nogen endelig konklusion på noget, og det synes jeg er fornuftigt – det synes jeg er endog meget fornuftigt – fordi vi står over for en meget langvarig proces.